

Vytautas V. Landsbergis

UNDINAS

DOMINICUS LITUANUS

Kitą kartą Žuveliukas
Buvo mažas vėl berniukas
Ir prie upės vėl sėdėjo,
Plūdę atidžiai stebėjo.

Tądien niekas jam nekibo.
– Gal geriau pririnksiu grybų? –
Mąstė tyliai Žuveliukas,
Suėmė jį žiovuliukas...

Ir išgirdo jis balselį
Lyg padykusios mergelės:
– Žuveliukai, ko čia sėdi?
Panašus esi į briedį!

Žuveliukas taip supyko,
Atsistojęs net suriko:
– Kas čia šaipos? Vėl mergaitės?
Aš ne briedis, prašom baigti!

Tačiau niekas neatsakė –
Tik krantu prabėgo lapė,
Pliaukštelėjo ešerys,
Vėl užplūdo žiovilys.

Žuveliukas atsisėdo
Ant žolės, į savo vietą
Ir ant samanoto kelmo
Nulenkė mieguistą galvą.

Dar prisiminė tėvelį,
Kuris vakar prieš miegelį
Skaitė gražią pasakėlę
Apie marių undinėlę.

Ir užsnūdo bernužėlis –
Plaukelius kedeno vėjas –
Susapnavo sapną keistą
Apie upę vidur raisto.

Joj pliuškenasi Undinas –
Nei žuvis, anei vaikinas.
Čia jis nardo ilgaplaukis
Ir prieš srovę narsiai plauko.

Jis ne vienas – dar du broliai
Tokie pat kaip jis – bekojai,
Uodegėlės ir žvynai,
Visa kita jau žinai...

O Undinas – tai šaunuolis!
Kai užgieda, skamba toliai –
Aidas ritasi per girią,
Kas išgirsta, tuoj ir giria:

– Žvėriškai gražus balselis,
Nei lakštutė, nei genelis,
Tarsi liūtas kur riaumotų,
Kad tik mūs nesužiaumotų!

Vytautas V. Landsbergis

ŽUVELIUKAS

DOMINICUS LITUANUS

Ten, kur teka upeliukas,
Gaudo žuvį toks Berniukas,
Kurio vardas Žuveliukas,
O Berniukas – pavardė.

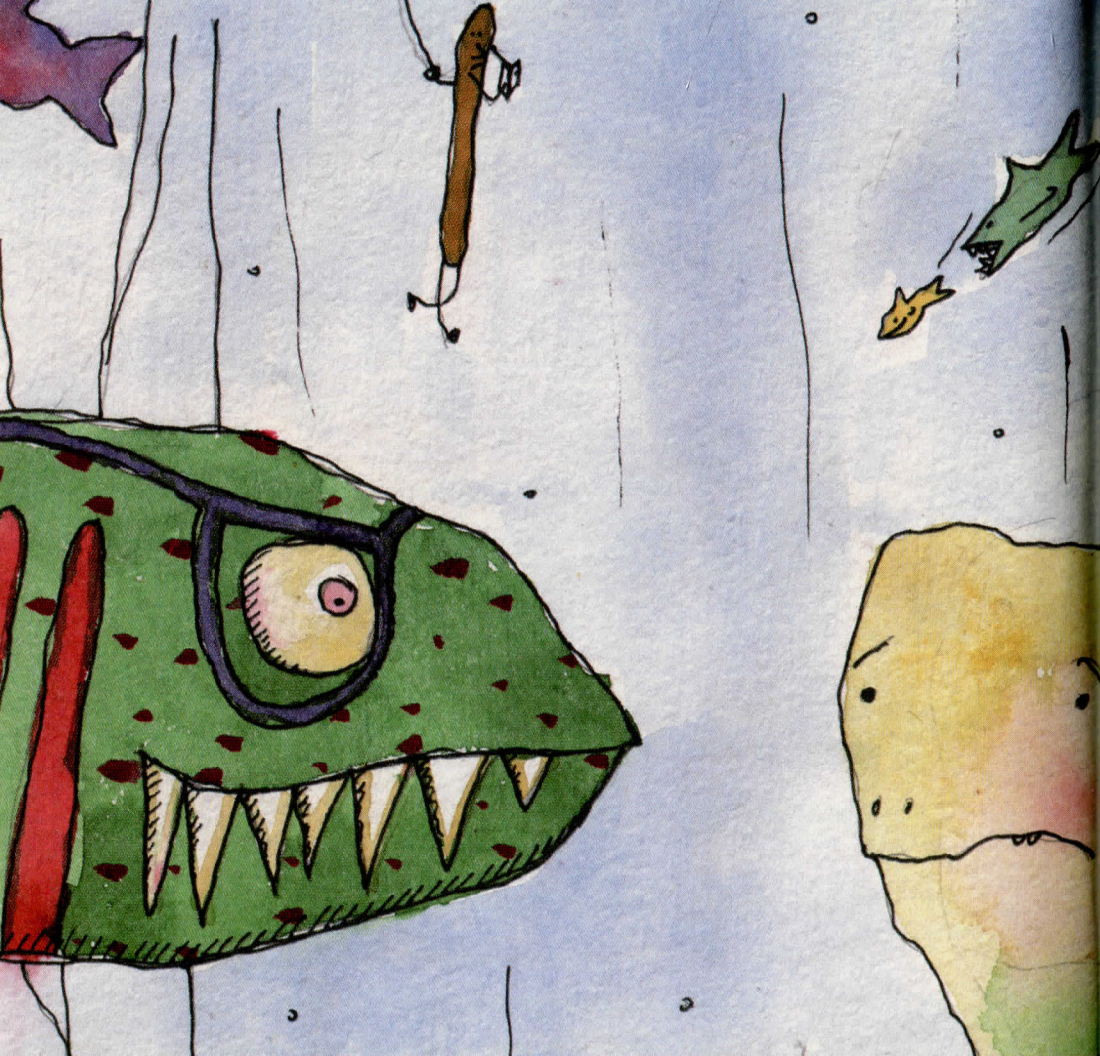
Taigi – teka upeliukas,
Taigi – sėdi Žuveliukas,
Žuveliukas kaip žvejys,
Jo rankytėj pagalys.

– Kam mane tu valgai? – sako, –
Besmegeni, besarmati,
Geriau valgyk ką nors kitą:
Pyragėlį ar biskvitą...

Čia karosas susigėdo,
Susigėdęs atsisėdo,
Ir sulyso kaip kilbukas
Arba jūrų strimelė.

Sėdi vargšas ant kelmelio,
Verkia visas užsimerkęs,
Nes nežino, ką daryti,
Nes pyragų tai nėra...

Staiga plaukia lydeka,
Anei valgius, anei ką,
Ji karosui krimst į ausį,
Net vargšelis ėmė šaukti:

– Kam mane tu valgai? – sako, –
Besmegene, besarmate!
Geriau valgyk ką nors kitą:
Pyragėlį ar biskvitą...

Lydeka tuoj susigėdo,
Susigėdus atsisėdo,
Ir sulyso kaip kilbukė,
Arba jūrų ungurė.

